

NÖVEKEDVE BÉKESSÉGBEN, TÁVOLABB A VILÁGTÓL

Miután üdvösséget kaptam, Isten elvitt a világ embereitől. Azelőtt azzal vesztegettem az időmet, hogy az egyházba tartozó más fiatalokkal lófráltam, vagy a barátaimmal gyűltünk össze a lakásukon illetve különböző helyeken, hogy rossz dolgokkal foglalkozzunk. De amint üdvösséget kaptam és tanúságot tettem a kapott üdvösségről, a barátaim egymás után kezdtek megtagadni. Mikor a barátaimmal találkoztam, nem tudtam mást tenni, csak elmondani nekik az üdvösségemről szóló tanúságomat. Azt gondoltam, hogy ők is lelkesek lesznek, mint én, és azt mondják majd, 'Nekem is üdvösséget kellene kapnom!' De ahelyett, hogy örültek volna, inkább idegennek éreztek engem. Az idő, amit a barátaimmal a templom oldalsó szobájában töltöttem, természetesen egyre rövidebb lett. Helyette segíteni kezdtem apámnak otthon a munkájában, és mikor szabadidőm volt, olvastam a Bibliát. Mikor először olvastam a Bibliát, sok minden volt, amit nem értettem vagy nem vettem észre. Azonban a szívem békelességgel volt tele, és nem szívesen tettem le a Bibliát. Olyan békesség lakozott a szívemben, amelyet korábban sosem tapasztaltam. Mindig azt mondtam magamnak: „Csak még ezt a verset elolvasom, utána lerakom. Csak még ezt a részt itt...” Befejeztem volna az egész Mátét, utána Márk egész könyvét... Ez gyakran így történt. Az igazat megvallva, felkavaró volt akkoriban az életem. Miután sok rossz dolgot tettem, mindig úgy éreztem, mintha menekülnék. De miután üdvösséget kaptam, bár külsőleg a helyzetem ugyanolyan maradt, a szívem megbékélt. Már nem élveztem a világi barátaimmal való időtöltést, és ahogy tovább és tovább olvastam a Bibliát, a szívem lecsillapodott.

MISSZIONÁRIUS ISKOLA

Moon presbíter nem messze lakott tőlünk akkoriban. Hajvágó ollókat javított a piacon, azon a vidéken, ahol éltünk, ezzel kereste kenyerét. Nagyon szegényesen élt. Moon presbíter különbözött kissé az átlagembertől. Mintaszerű állampolgár és ember volt, mély szívvel. Mindig nagyon tiszteltem. Gyakran mentem hozzájuk játszani és történeteket hallgatni. Egy nap, mikor átmentem, odahívott magához.

– Ok-Soo, mivel foglalkozol mostanában?

– Nem sok mindent csinálok, csak játszom.

– Az nem jó. Van egy nagyszerű lehetőség, ami épp most adódott, és beszélgetni akartam veled róla...

– Milyen lehetőség, presbiter?

– Hallottál valaha misszionárius iskoláról? Ez egy olyanfajta iskola, ahol Amerikából vagy más külföldi országokból érkezett misszionáriusok képeznek koreaiakat, hogy Isten nagy szolgálóivá válhassanak. Épp most indult egy ilyenfajta képzés, és szeretném, ha elmennél.

– Presbiter, elmehet egy ilyen ember, mint én, egy ilyen helyre?

– Igen, persze. Ha elmész, amerikaiakkal fogsz lakni, és így mindig nyugati ételt eszel majd, csokoládét, és kávéat iszol... Nem tudod, milyen nagyszerű hely az!

A presbiter gyakran beszélt arról, hogy 'amerikaiakkal lakni, és nyugati ételt enni'. Engem azonban nem ezek foglalkoztattak, inkább az aggasztott, hogy nem bizonyulok megfelelőnek rá, hogy a misszionárius iskolába járjak, ahol misszionáriusokat képeznek az emberből. De azonnal mondtam a presbiternek, hogy megyek. A körülöttem lévő valóság, amelyben éltem, olyan kimerítő és kellemetlen volt, hogy menedéket akartam keresni előle. Azzal készültem a misszionárius iskolára, hogy elmentem a fényképész barátomhoz, csináltattam egy fényképet, és csatoltam a jelentkezésemhez. Azután a presbiter utasításainak megfelelően elmentem Taeguba. Itt találkoztam először Dick misszionáriussal. Első találkozásunk alkalmával nehéz volt szót értenünk egymással. Sem Dick misszionárius nem beszélt folyékonyan a koreai nyelvet, sem én az angolt, de azt javasolta, hogy este találkozzak vele újra a Taegui Teológiai Iskola második emeletén, ahol egy tolmáccsal fog várni, és akkor tudunk majd egymással beszélni. Így este a Taegui Teológiai Iskola második emelete felé vettem az irányt. Ezt a misszionárius iskolát újjászületett misszionáriusok indították a különböző missziókból származó sok misszionárius közül. Mikor Koreába jöttek és látták a koreai egyházakat, észrevették, hogy bár sok ember van, aki látogatja az Istentiszteleteket, nincsenek olyan egyházak, melyek az újjászületésre vezetik az embereket, és bizonyosságot tesznek az igazságról. Ezért, hogy új szellemi munkásokat neveljenek, elindították ezt a misszionárius iskolát. Olyan iskola volt, mely a misszionáriusok böjtjei és könnyei révén indult. A misszionáriusok bejelentették, hogy körülbelül tíz embert választanak ki az egész országból, én pedig lelombozódtam, mert nem hittem, hogy bekerülök közéjük a kiválasztási folyamat során. Szerencsére Sung-joon Kim testvér, aki korábban Gee-so Gil misszionárius mellett tolmácskodott régi egyházunknál, szintén ott volt, így megkérdeztem: „Kim testvér, én is azért jöttem, mert a misszionárius iskolába szeretnék járni, mit várnak itt tőlem?” Kim testvér így válaszolt: „Park testvér, én is be szeretnék kerülni ebbe a misszionárius iskolába, de a dolgok itt nem egészen aszerint mennek,

ahogyan én szeretném”. Miután ezt mondta, elmondott néhány olyan dolgot, amelyet ez a misszionárius iskola fontosnak tartott. Amint hallgattam, úgy éreztem, sehogy sem fogok bekerülni.

Bár erre csak utólag jöttem rá, nem azt nézték, hogy valaki mennyire tud angolul vagy mennyire okos. Azt akarták tudni, hogy újjá van-e születve vagy sem, mivel újjászületett keresztényeket kerestek. Így a misszionárius néhány kérdést tett a lelki életemmel kapcsolatban, válszaimban pedig elmeséltem néhány dolgot az életemből. Meglepetésemre a misszionárius felvett az iskolába. A misszionárius iskola egy japán stílusú épületben működött, egy általános iskola mögött, Taegu Samduk nevű részében. Dick York, Marlon Baker, Terric Worl, Harry Wymen és más misszionáriusok képezték és tanítottak minket az Igére. Napközben főleg Biblia-tanulmányozás folyt a misszionárius iskolában. Az itt hallott Igehirdetést sosem hallottam korábban az egyházban. Minden egyes szó egymás után megtalálta a helyét a szívemben, és ez olyan nagy kegyelem volt számomra. Tizenkilenc éves voltam, és eddig minden, amit az egyházban mondtak nekem, arra irányult, hogy próbáljam meg a legjobban, ahogy csak bírom. Az egyháznál mindig az én cselekedeteimet hangsúlyozták. De amit a misszionárius iskolában hallottam, nem az volt, hogy tegyünk, vagy ne tegyünk különböző dolgokat. Igéről Igére elmagyarázták az Írásokat, ami hitet ültetett a szívünkbe. A misszionáriusok soha nem mondták, hogy tegyünk valamit. De miután hallgattuk az Igét, vágy támadt a szívünkben, hogy olvassuk a Bibliát, imádkozzunk, és hirdessük az Evangéliumot. Nem tudtam mit tenni, egyszerűen el voltam ámulva.

KÉPZÉS ISTENTŐL VALÓ FÜGGÉSRE

Nemcsak az Ige volt meglepő, de az életre való képzés és a bizonyágtételek még meglepőbbek voltak. Édesapám minden hónapban küldött nekem egy zsák rizst. Azért küldte, mert anynyira örült, hogy rendetlen életem végre megváltozott, és a hit irányába tért, a misszionárius iskolában való tanulással. De a testvérek azt mondták, hogy mondjam meg édesapámnak, hogy ne küldje a rizst. Ennek az volt az oka, hogy hitből kellett élnem, nem édesapámra számítva. Egy kicsit meg voltam ijedve. A misszionárius arra tanított, hogy hit szerinti életet éljünk a mindennapi életben. Azt mondta, hogy ne kezdjünk el pénzt keresni, ne hozzunk otthonról pénzt, kölcsön se kérjünk senkitől, és ne cselekedjünk úgy, mintha pénzre lenne szükségünk, kizárólag az Úrhoz imádkozzunk. Ilyen kérdéseken keresztül tette ezt érthetővé számunkra, mint például: 'Ha Afrika vagy Brazília őserdőinek mélyén vagy, hirdetve az Evangéliumot, és nehézségek közé kerülsz, képes leszel segítséget kapni édesapádtól, aki több ezer mérföldre van, a szülőházadban? Segíthet édesapád, ha találkozol egy tigrissel vagy egy leopárdal az

őserdőben? Nem, igaz? Egyedül Istenben kell, hogy hitünk legyen. Bízz az Úrban minden dologban, és csak rá támaszkodj'. Ilyen gyakorlatot kívántak meg tőlünk a mindennapi életben. Természetesen korábban is sokat imádkoztunk az Úrhoz, és ismereteink szintjén tudtuk hogy Ő megválaszolja az imáinkat. De mivel nem voltunk képesek igazán hinni, hogy Isten gondoskodik rólunk, mindig emberi módszereket próbáltunk találni, amelyekkel nekifogtunk a dolgoknak és kezeltük azokat - azt követően is, hogy imádkoztunk. Azonban most más helyzetben voltam. Mivel megmondták, hogy ne hozzunk pénzt, meg kellett mondanom édesapámnak, hogy ne hozzon többet rizst. Mikor megkérdezte, hogy fogok enni, megmondtam neki, hogy itt hit által élünk, de nem értette. Mindegy, az otthonról származó rizsellátmány megállt, és én is elkezdtem imádkozni. De nem gondoltam, hogy pusztán azért, mert imádkozom, Isten meg fogja hallgatni az imáimat.

VAN ÉDESAPÁD?

Egy nap éhezve üldögéltünk, mikor a misszionárius besétált és azt kérdezte:
– Ettetek?

– Nem, nem ettünk.

– Miért nem?

– Mert nincs semmi ennivalónk...

– Miért nincs semmi ennivalótok?

– Mert nem tudtunk venni.

– Miért nem vettetek?

– Nincs pénzünk. – nem tudtam, hogy helytelen dolog éhezni, de a misszionárius megdorgált minket, hogy nincs hitünk.

– Van édesapád?

– Igen, él az édesapám.

– Ha édesapádtól ennivalót kérsz, ad vagy nem ad?

– Ad.

– Akkor miért nem tudod megkapni Istentől? Milyen hit ez?

Egyáltalán tudtam megérteni, amit mondani próbált. Szigorú dolog volt ez számomra, és a misszionárius, aki tanított engem, szintén szigorúan bánt velem. De mivel a misszionárius szilárdan kitartott amellett, hogy Isten meghallgatja az imáinkat, és mivel soha nem volt szabad másoktól kérnünk, sem pedig mutatni, hogy szükségben vagyunk, csak Istenhez könyörögni, így nem maradt számunkra más irány, amerre fordulhattunk. Igaz, hogy eleinte sokat éhezünk, és sok nehézségen mentünk keresztül, de mivel nem tudtunk mást tenni, csak végigmenni a képzésen, az Úrra kellett számítanunk. Néhányan a testvérek közül azt mondták, hogy imádkoztak, és Isten megválaszolta az imáikat, de én nem könnyen hittem nekik. Ha véletlenül történetesen volt valami ennivalónk, nem tudtam megítélni, hogy Isten válaszolta meg az imáinkat, vagy csak valaki rosszul érezte magát, hogy éhezni látott minket, és rizst adott nekünk. Ezeken a helyzeteken keresztül tanított meg minket a misszionárius lépésenként arra, hogy Istentől függjünk. Először ez lehetetlennek tűnt, de Isten elkezdte felébreszteni a hitet a szívemben, lépésről-lépésre. Sokszor előfordult, hogy éhesek és nagyon fáradtak voltunk, de a misszionárius elvezetett arra, hogy valóban csak az Úrtól függjünk, és Benne bízunk.

Ha szétnézek magam körül, sok pásztor van, akik azt mondják, hogy Isten munkáját végzik. De a másik oldalról, mivel képtelenek letenni Isten kezébe az életüket, küszködnek a pénz miatt. Az Evangélium munkája Isten munkája, akkor Isten miért ne segítene, ha pénzre van szükség, miközben az Evangéliumot prédikáljuk. Visszatekintve, ki sem tudom fejezni szavakkal, milyen értékes volt az a hitre való képzés, amelyben a misszionárius iskolában részesültünk. Ezeken a próbákkal teli időszakokon keresztül Isten megtanított rá, hogy még az anyagi dolgok tekintetében is Benne bízzak. Azért tette ezt, hogy a későbbiekben kizárólag Rá támaszkodjak. Ezért van az, hogy bár sok év eltelt, azóta sem mutatom, vagy fedem fel a szükségleteimet mások előtt. Ha bármikor akad valami, amire szükségem van, inkább imádkozom az Úr előtt, és így sok bizonyosságom van, mikor segítséget nyújtott számomra.

KÉPZÉS AZ EVANGÉLIUM HIRDETÉSÉRE

A másik képzés, amelyben részesültünk, az Evangélium hirdetésére irányult. Mielőtt újjászülettem, egyszerűen azt mondtam volna. „Higgy Jézusban! Járj az egyházba!” De a misszionáriusok nem arra tanítottak, hogyan gyűjtsünk embereket a gyülekezetbe, hanem arra, hogy

tudjuk megtanítani másoknak, hogyan szülehetnek újjá, és lehetnek szabadok a bűntől. Ezen kívül minden délután kiküldtek minket, hogy a valóságban is tanúságot tegyünk másoknak. Azok a testvérek és testvérnők, akik délutánonként kimentek bizonyágot tenni, mindig örömmel telve tértek haza. Boldogan beszélték meg, ki kapott üdvösséget aznap. Olyan kegyelemmel teli pillanatok voltak, mikor azok a lelkek, akiknek a testvérek és testvérnők evangelizáltak, eljöttek a vasárnapi Istentiszteletekre, és elmondták a bizonyágukat. Mégis, különös módon, bár prédikáltam az Evangéliumot, és megosztottam másokkal mindent az Írásokból, amit tudtam Mózes I. könyvétől a Jelenésekig, egyetlen ember sem akadt, aki rajtam keresztül kapott volna üdvösséget. Telt-múlt az idő, és az üdvösség munkája előrehaladt körülöttem másokon keresztül, de akárhogy is próbálkoztam, rajtam keresztül senki sem menekült meg. Egyszer találkoztam egy fiatalemberrel. Gondoltam magamban: „Most feltétlenül el fogom vezetni ezt a fiatalembert az üdvösségre.” Úgyhogy szorgalmasan elkezdtem neki tanítani a Bibliát. Egyszer az egész napot azzal töltöttem, hogy az Evangéliumot hirdetem neki. Nem voltam meglepve, mikor láttam, hogy elmegy, anélkül, hogy üdvösséget kapott volna. Nem tudják elképzelni, mennyire elbátortalanodtam. Ám a következő vasárnap a fiatalember eljött, és felállt bizonyágot tenni. Nagyon meglepődtem egy pillanatra. Elkezdtem csodálkozni és reménykedni, hogy talán mégis üdvösséget kapott a szavakon keresztül, amelyeket prédikáltam neki. De elkezdte a bizonyágát: „Mikor Park testvérrel beszéltem, nem értettem semmit, és megfájdult a fejem, de mikor Ryu testvérrel beszéltem, könnyen meg tudtam érteni, és üdvösséget kaptam.” Annyira csalódott voltam. Nem volt még egy nap, mikor annyira elkeseredtem, mint azon a vasárnapon. Azután minél többet gondolkoztam ezen, annál keményebben kezdtem próbálni másokat üdvösségre vezetni.